

ພຣະທຳດານເຢຣີ - ເລກສື່ສົມສອງ

ຈຸດເຊື່ອມຕໍ່

Jeff Pippenger

2024-01-06

ໂຢຮັນ ຜູ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາ ເປັນສາດສະດາຜູ້ເປັນຂໍ້ເຊື່ອມຕໍ່.

“ຜູ້ພະຍາກອນໂຢຮັນເປັນຂໍ້ເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງຍຸກການທັງສອງ. ໃນຖານະຜູ້ເຫັນຂອງພຣະເຈົ້າ
ທ່ານໄດ້ຍືນຂຶ້ນເພື່ອສະແດງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະບັນຍັດແລະຜູ້ພະຍາກອນກັບຍຸກການຄຣິສຕຽນ.
ທ່ານເປັນແສງສະຫວ່າງນ້ອຍກວ່າ ຊຶ່ງຈະຖືກຕິດຕາມມາໂດຍແສງສະຫວ່າງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ.
ຈິດໃຈຂອງໂຢຮັນໄດ້ຮັບຄວາມສ່ອງແຈ້ງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ເພື່ອວ່າທ່ານຈະສ່ອງແສງແກ່ປະຊາຊົນຂອງທ່ານ; ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມີແສງອັນໃດເຄີຍສ່ອງສະຫວ່າງ
ຫຼືຈະສ່ອງສະຫວ່າງ ຍ່າງແຈ້ງຊັດເທິງມະນຸດທີ່ກົກຢູ່ໃນບາບ
ເທົ່າກັບແສງນັ້ນທີ່ເຜ່ອກມາຈາກຄຳສອນແລະແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ
ພຣະຄຣິດແລະພັນທະກົດຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ລາງໆ
ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບໄວ້ໃນເຄື່ອງບູຊາອັນເລື້ອນລາງເຫຼົ່ານັ້ນ.
ແມ່ນແຕ່ໂຢຮັນເອງກໍຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນ
ກ່ຽວກັບຊີວິດອະນາຄົດອັນເປັນອະມະຕະໂດຍທາງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດ.” The Desire of Ages, 220.

ພຣະເຢຊູກໍຊົງເປັນສາດສະດາແຫ່ງສາຍເຊື່ອມຕໍ່ດ້ວຍ.

“ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງນຳທາງຈາກແຜ່ນດິນໂລກໄປສູ່ສະຫວັນ. ພຣະອົງຊົງເປັນຂໍ້ເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງສອງໂລກ.
ພຣະອົງຊົງນຳຄວາມຮັກແລະການຍອມຖອມພຣະອົງຂອງພຣະເຈົ້າມາສູ່ມະນຸດ,
ແລະຊົງຍົກມະນຸດຂຶ້ນໂດຍອາໄສຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ພົບກັບການຄົນດີຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະຄຣິດຄືທາງນັ້ນ, ຄວາມຈິງນັ້ນ, ແລະຊີວິດນັ້ນ. ການຕິດຕາມໄປຂ້າງໜ້າທີ່ລະກ້າວ,
ດ້ວຍຄວາມຍາກລ່າບາກແລະຊ້າງ, ມຸ່ງຕາໄປແລະສູງຂຶ້ນ,
ໃນວິຖີແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດແລະຄວາມບໍລິສຸດຊອບທຳ, ເປັນການງານທີ່ຫນັກ.
ແຕ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຈັດຕັ້ງມາຢ່າງບໍລິບູນໄວ້ແລ້ວ
ເພື່ອປະທານພະລັງໃໝ່ແລະກຳລັງອັນມາຈາກສະຫວັນໃນທຸກກ້າວທີ່ກ້າວໜ້າໃນຊີວິດຜ່ານພຣະເຈົ້າ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ແລະປະສົບການທີ່ບັນດາຜູ້ປະຕິບັດງານໃນສຳນັກງານທັງຫມົດຕ້ອງການ
ແລະຈຳເປັນຕ້ອງມີ, ບໍ່ຊັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາຈະນຳຄວາມເສຍຊີວິດສູ່ພະລັງດີຂອງພຣະຄຣິດທຸກໆວັນ.”
Testimonies, volume 3, 193.

ພັນທະກົດຜ່ານຄຳພະຍາກອນຂອງໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາ

ໄດ້ລວມເຖິງການເຊື່ອມໂຍງລະບຽບການແຫ່ງສະຖານບໍລິສຸດຜ່ານໂລກ ກັບສະຖານບໍລິສຸດຜ່ານສະຫວັນ.
ຄຳທຳອິດທີ່ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວ ເມື່ອທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເປັນຄັ້ງທຳອິດ ຄື:

ໃນມື້ຖັດໄປ ໂຢຮັນເຫັນພຣະເຢຊູສະເດັດມາຫາຕົນ ແລະ ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ຊົງຍົກບາບຂອງໂລກອອກໄປ. ໂຢຮັນ 1:29

ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂຢຮັນ

ຈະເປັນຜູ້ຊີ້ບອກເຖິງການປ່ຽນຜ່ານຈາກອິສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄປສູ່ອິສະຣາເອນຜ່ານວິນຍານ,
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານກ່ຽວກັບການປ່ຽນຜ່ານນັ້ນກໍມີຂອບເຂດຈຳກັດ.

ພຣະຄຣິດໄດ້ຕັດວ່າ ເພື່ອປົກປ້ອງຢອນວ່າ, “ແຕ່ພວກທ່ານອອກໄປເພື່ອຈະເຫັນຫຍັງ? ຈະເຫັນຜູ້ພະຍາກອນຫຼື? ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ, ແລະຫຼາຍກວ່າຜູ້ພະຍາກອນອີກ.” ຢອນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ພະຍາກອນເພື່ອທຳນາຍເຫດການໃນອະນາຄົດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ລາວເປັນບຸດແຫ່ງພຣະສັນຍາ, ເຕັມປຸງມດັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕັ້ງແຕ່ເກີດ, ແລະໄດ້ຮັບການຊົງແຕ່ງຕັ້ງໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດພິເສດໃນຖານະນັກປະຕິຮູບ, ເພື່ອຕຽມປະຊາຊົນໜຶ່ງໃຫ້ພ້ອມສຳລັບການຕ້ອນຮັບພຣະຄຣິດ. ຜູ້ພະຍາກອນຢອນເປັນຂໍ້ຊົມຕໍ່ລະຫວ່າງຍຸກພຣະບັນຍັດທັງສອງ.

“ສາສະໜາຂອງຊາວຢິວ, ເນື່ອງດ້ວຍການຫັນຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ, ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວປະກອບມີແຕ່ພິທີກຳ. ໂຢຮັນເປັນແສງສະຫວ່າງນ້ອຍກວ່າ, ຊຶ່ງຈະຕ້ອງຖືກຕິດຕາມໂດຍແສງສະຫວ່າງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ. ທ່ານຈະຕ້ອງສັນຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງປະຊາຊົນໃນປະເພນີຂອງພວກເຂົາ, ແລະເອົາບາບຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫວນຄືນສູ່ຄວາມຊົງຈໍາຂອງພວກເຂົາ, ແລະນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ການກັບໃຈ; ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກຈັດຕຽມໃຫ້ຊົມຊົມຄຸນຄ່າແຫ່ງພະລາຊະກິດຂອງພຣະຄຣິດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງແກ່ໂຢຮັນໂດຍການດົນໃຈ, ສ່ອງແຈ້ງແກ່ສາດສະດານັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ທ່ານຂັບໄລ່ຄວາມງົມງາຍ ແລະຄວາມມືດອອກຈາກຈິດໃຈຂອງຊາວຢິວຜູ້ຊື່ສັດ, ຊຶ່ງໄດ້ສະສົມທັບຖົມຢູ່ເໜືອພວກເຂົາມາເປັນຫຼາຍຊົດຄົນ ຜ່ານຄຳສອນອັນຜິດພາດ.”

“ສາວົກເກີນອ້ອມຮອບຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ທີ່ໄດ້ເຫັນການອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ, ແລະໄດ້ຟັງບົດຮຽນແຫ່ງການສັ່ງສອນອັນຊົງພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ, ແລະໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການປອບໂຍນທີ່ອີກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອມໄດ້ຮັບສັດພິເສດຫຼາຍກວ່າໂຢຮັນ ບັບຕີສະໄຕ, ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ແຈ້ງກວ່າ. ບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງອື່ນໃດໄດ້ສ່ອງສະຫວ່າງ, ຫຼືຈະເຄີຍສ່ອງສະຫວ່າງ, ເໜືອສະຕິບັນຍາຂອງມະນຸດຜູ້ມີບາບແລະຕົກຕຳ, ນອກຈາກແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງມາແລ້ວ ແລະຍັງຖືກສ້າງຢູ່ ໂດຍຜ່ານພຣະອົງຜູ້ເປັນແສງສະຫວ່າງຂອງໂລກ. ພຣະຄຣິດ ແລະພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ລາງໆ ໂດຍຜ່ານເຄື່ອງບູຊາອັນເປັນເງົາ. ແມ່ນແຕ່ໂຢຮັນເອງກໍຄິດວ່າ ລາຊະອານາຈັກແຫ່ງພຣະຄຣິດຈະຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະວ່າພຣະອົງຈະສະຖາປະນາອານາຈັກຜ່າຍໂລກຂຶ້ນ ຊຶ່ງບັນດາພົນລະເມືອງຂອງມັນຈະເປັນຄົນບໍລິສຸດ.”
Review and Herald, April 8, 1873.

ອັກຄະສາວົກໂປໂລກເປັນຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ເປັນຂໍ້ຊົມຕໍ່ເຊັ່ນກັນ ຜູ້ທີ່ຈະຊີ້ບອກການນຳໃຊ້ໃນທາງພະຍາກອນຂອງການປຸງຜ່ານຈາກສິ່ງທີ່ເປັນຕົວອັກສອນໄປສູ່ສິ່ງທີ່ເປັນຜ່າຍວິນຍານ. ທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າ ເຢຣູຊາເລັມຕົວອັກສອນນັ້ນບໍ່ແມ່ນເຢຣູຊາເລັມໃນຄຳພະຍາກອນອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າໃນເວລານັ້ນມັນໄດ້ປຸງຜ່ານໄປສູ່ເຢຣູຊາເລັມຜ່າຍສະຫວັນແລ້ວ.

ເພາະວ່າ ອາການນັ້ນຄົມຊືນາຍໃນປະເທດອາຮາບ ແລະສອດຄ່ອງກັບເຢຣູຊາເລັມທີ່ເປັນຢູບັດນີ້ ແລະນາງກໍຕົກຢູ່ໃນຄວາມເປັນທາດຮ່ວມກັບລູກທັງຫຼາຍຂອງນາງ. ແຕ່ວ່າ ເຢຣູຊາເລັມທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງນັ້ນເປັນໄທ ຊຶ່ງເປັນແມ່ຂອງພວກເຮົາທັງບວງ. ຄາລາເຕຍ 4:25, 26.

ໃນບົດທີສອງຂອງ 2 ເທສະໂລນິກ, ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາຢູ່ນັ້ນ, ໂປໂລໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ໂຣມນອກຮັດທາງພາກພື້ນທີ່ເປັນຈິງ ແມ່ນອຳນາດທີ່ຍື່ນຢັ້ງໂຣມສັນຕະບາບທາງຜ່າຍວິນຍານບໍ່ໃຫ້ຂຶ້ນສູ່ບັນລັງຈົນເຖິງປີ 538. ໃນບົດນັ້ນ ທ່ານໄດ້ຊີ້ວ່າ “ມະນຸດແຫ່ງບາບ” ຜູ້ຊົງນັ່ງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນ “ກະສັດ” ອົງດຽວກັນນັ້ນທີ່ດ້ານເໜືອໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນບົດທີສິບເອັດ ຂໍ້ສາມສິບຫົກ. ຫຼັກຖານທີ່ວ່າ “ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ”

ໃນຫົກຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງດາວເນີອນ 11 ແມ່ນສັນຕະປາບາ
ໄດ້ກ້າຍເປັນກຸນແຈສຳຄັນໃນການສະຖາປະນາໂຄງຮ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ Future for America ໄດ້ນຳໃຊ້
ຈາກການເພີ່ມພູນແຫ່ງຄວາມຮູ້ໃນປີ 1989.

ໃນບົດດຽວກັນນັ້ນ,
ໂປໂລໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການກະທຳຂອງໂຮມນອກຮົດທີ່ຂັດຂວາງການຜຸດຂຶ້ນຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາ,
ຈົນເຖິງເວລາທີ່ໂຮມນອກຮົດຈະຖືກຍົກອອກໄປ, ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ລະບຸວ່າ “ສິ່ງທີ່ຖາວອນ”
ໃນພຣະທຳດາວເນີອນ ແມ່ນໂຮມນອກຮົດ.
ຄວາມຈິງນັ້ນໄດ້ກ້າຍເປັນກະແຈສຳຄັນຢ່າງແທ້ຈິງໃນການສະຖາປະນາໂຄງຮ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງ
ຊຶ່ງໄດ້ນຳໄປສູ່ການເພີ່ມພູນແຫ່ງຄວາມຮູ້ໃນປີ 1798.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງ William Miller ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກປະກາດໃນເວລາທີ່ການປ່ຽນຜ່ານຈາກຂະບວນການ
Philadelphian ໄປສູ່ຂະບວນການ Laodicean ກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນ. ໃນປະຫວັດສາດຂອງ Future for
America ບັນດາການປ່ຽນຜ່ານຈາກຂະບວນການ Laodicean ໄປສູ່ຂະບວນການ Philadelphian
ກຳລັງເກີດຂຶ້ນ.

ຄວາມຈິງທີ່ໂປໂລໄດ້ນຳສະເໜີໃນ 2 ເທຣະໂລນິກ
ຊຶ່ງໄດ້ຊີ້ບອກການຜ່ານປ່ຽນຈາກໂຮມນອກສາສະໜາທີ່ເປັນຕົວຈິງ ໄປສູ່ໂຮມສັນຕະປາບາທີ່ເປັນຜ່າຍວິນຍານ
ໄດ້ກ້າຍເປັນກອບຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານຄຳພະຍາກອນຂອງມົນເລີ. ທັງໂຍຮັນບັບຕິດ ແລະ ໂປໂລ
ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາເພື່ອອະທິບາຍການຜ່ານປ່ຽນຈາກສິ່ງທີ່ເປັນຕົວຈິງໄປສູ່ສິ່ງທີ່ເປັນຜ່າຍວິນຍານ. ວິນລຽມ
ມົນເລີເປັນຕົວແບບຕາມໂຍຮັນບັບຕິດ ແລະ ໃນພາລະກົດຂອງລາວ ການທີ່ລາວຮັບຮູ້ຄວາມສຳພັນ ແລະ
ການຜ່ານປ່ຽນຂອງໂຮມນອກສາສະໜາ ແລະ ໂຮມສັນຕະປາບາ ນັ້ນເປັນສິ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ
ຄືການຜ່ານປ່ຽນທີ່ໂຍຮັນໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາເພື່ອຊີ້ບອກ.

ໃນພຣະທຳດາວເນີອນ ມີການກ່າວເຖິງ “the daily” ຢູ່ຫ້າແຫ່ງ,
ແລະມັນປາກົດຂຶ້ນກ່ອນສັນຍາລັກຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາສະເໝີ.
ໃນບໍລິບົດຂອງການປ່ຽນຜ່ານທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາ,
ການກ່າວເຖິງທັງຫ້າແຫ່ງນັ້ນລວມເອົາການປ່ຽນຜ່ານຈາກໂຮມແບບຕົວຈິງໄປສູ່ໂຮມທາງວິນຍານ. “The
daily” ໃນພຣະທຳດາວເນີອນ
ແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາຄວາມຈິງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ຢູ່ເທິງສອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກ, ແລະເພາະສະນັ້ນ
ມັນຈຶ່ງເປັນຄວາມຈິງພື້ນຖານທີ່ຈະຕ້ອງຖືກປົກປ້ອງ;
ເປັນຄວາມຈິງທີ່ໃນທັງສຸດຈະຖືກປົກຄຸມໄວ້ດ້ວຍອັນຍະມະນີ ແລະ ຫຼຸ້ນກາບອມອັນເທັດ.
ມີໃຊ້ເລື່ອງບັງເອີນແມ່ແຕ່ນ້ອຍ ທີ່ທຸກຄວາມຈິງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ເທິງສອງແຜນພິເສດອັນສັກສິດນັ້ນ
ລວມມີຄຳຮັບຮອງໂດຍການດົນໃຈໂດຍກົງຢູ່ໃນບົດຂຽນຂອງ Ellen White.
ການປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານປະການໃດໜຶ່ງ (ລວມທັງ “the daily” ດ້ວຍ),
ກໍ່ເທົ່າກັບເປັນການປະຕິເສດສິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄປພ້ອມກັນ.

“ຕໍ່ມາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນກ່ຽວກັບ ‘ການປະຈຳວັນ’ ວ່າ ຄຳວ່າ ‘ເຄື່ອງບູຊາ’
ເປັນຄຳທີ່ບັນຍາຂອງມະນຸດໄດ້ເພີ່ມເຂົ້າມາ, ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂໍ້ຄວາມເດີມ; ແລະວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງໃນເລື່ອງນີ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກາດສຽງຮ້ອງເລື່ອງຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິ
ພາກສາ. ເມື່ອມີຄວາມເປັນນ້ຳໜັງໃຈດຽວກັນຢູ່, ກ່ອນປີ 1844,
ເກຣີບທຸກຄົນກໍ່ສາມັກຄີກັນໃນທັດສະນະທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບ ‘ການປະຈຳວັນ,’ ແຕ່ນັບແຕ່ປີ 1844
ເປັນຕົ້ນມາ, ໃນທຳມາກາງຄວາມສັບສົນ, ທັດສະນະອື່ນໆໄດ້ຖືກຍຶດຖືເອົາ,
ແລະຄວາມມືດມົນກັບຄວາມສັບສົນກໍ່ໄດ້ຕິດຕາມມາ.” Review and Herald, November 1, 1850.

ບັນດາຜູ້ທີ່ "ໄດ້ປະກາດສຽງຮ້ອງເລື່ອງຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາ," ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ "ສັງປະຈຳວັນ" ເປັນສັນຍາລັກຂອງລັດທິນອກສາສະໜາ ແລະ/ຫຼືໂຮມນອກສາສະໜາ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາລວມເຖິງຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າ ເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄຳວ່າ "ການຖວາຍບູຊາ" ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງຂໍ້ຄວາມໃນພຣະທຳດານເຢຊູ ບ່ອນທີ່ມັນໄດ້ຖືກເພີ່ມເຂົ້າໂດຍຜູ້ແບ (ໂດຍບັນຍາມະນຸດ) ຂອງພຣະຄຳພີ King James. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກຍັງລວມເຖິງວ່າ "ສັງປະຈຳວັນ" ຖືກນຳສະເໜີສະເໝີໃນຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັບໜຶ່ງໃນສອງສັນຍາລັກຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາ, ແລະວ່າລັດທິນອກສາສະໜາ ("ສັງປະຈຳວັນ") ນັ້ນ ມາກ່ອນສັນຍາລັກຂອງສັນຕະປາບາສະເໝີ. ພວກມັນຖືກລະບຸສະເໝີຕາມລຳດັບທີ່ພວກມັນໄດ້ບຳກົດເຂົ້າມາໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ພຣະທຳດານເຢຊູ ແລະ ພຣະນິມິດ ບໍ່ເຄີຍເບື້ອງເບນອອກຈາກລຳດັບທາງປະຫວັດສາດທີ່ລັດທິນອກສາສະໜາມາກ່ອນລັດທິສັນຕະປາບາ, ແລະເມື່ອພຣະນິມິດໄດ້ນຳສະເໜີອຳນາດທີ່ເຮັດໃຫ້ຮ້າງເບົາອັນທຶນສາມ ຄືຜູ້ພະຍາກອນປອມ ລຳດັບນັ້ນກໍຖືກຮັກສາໄວ້ສະເໝີ.

ຖ້າບາດສະຈາກຄຳສັ່ງສອນຂອງໂບໂລທີ່ວ່າບັນດາສັງຕາມຕົວອັກສອນໃນຄຳພະຍາກອນໄດ້ຖືກປ່ຽນຜ່ານໄປສູ່ຜ່າຍຍວນຍານໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນ, ຍ່ອມເກດີບັນຫາຂັ້ນກັບຄຳທຳນາຍຂອງພຣະຄຣິດເລື່ອງການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຊຶ່ງພົບໄດ້ໃນພຣະກົດຕີຄຸນທຸກເລື່ອມ ຍົກເວັ້ນພຣະກົດຕີຄຸນຂອງໂຢຮັນ. ສັນຍາລັກສອງປະການຂອງສັນຕະປາບາທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບ "ການຖວາຍປະຈຳວັນ" ໃນພຣະທຳດານເຢຊູ ແມ່ນ ສັງອັນໜ້າກຽດຊົງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ ແລະ ການລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ. ສັນຍາລັກສອງປະການນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ (ສັງອັນໜ້າກຽດຊົງ) ແລະ ຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍ (ການລະເມີດ).

ການລ່ວງລະເມີດທີ່ເປັນທາງໃຫ້ອຳນາດສັນຕະປາບາສາມາດຂ້າຜູ້ທີ່ມັນຖືວ່າເປັນຄົນນອກຮີດ ຄືການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄຣິດຈັກແລະລັດ ໂດຍທີ່ຄຣິດຈັກເປັນຜ່າຍຄວບຄຸມຄວາມສຳພັນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ດານເຢຊູຈຶ່ງນຳສະເໜີການປະສົມປະສານຂອງຄຣິດຈັກແລະລັດ ຊຶ່ງເປັນຮູບຈຳລອງຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງອຳນາດສັນຕະປາບາ ວ່າເປັນການລ່ວງລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ. ພຣະຄຳພີລະບຸວ່າການນັບຖືຮູບເຄົາລົບເປັນສັງໜ້າກຽດຊົງ ແລະການນັບຖືຮູບເຄົາລົບທັງປວງຂອງອຳນາດສັນຕະປາບານັ້ນ ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນວັນຊະປາໄຕອັນເປັນຮູບເຄົາລົບຂອງມັນ ຊຶ່ງໂຢຮັນເອີ້ນວ່າເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ແລະດານເຢຊູເອີ້ນວ່າສັງໜ້າກຽດຊົງທີ່ນຳໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເບົາ.

ແລະຈາກໜຶ່ງໃນນັ້ນໄດ້ມີເຂົ້າໜ້ອຍອັນໜຶ່ງອອກອອກມາ, ຊຶ່ງໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງ, ໄປທາງທິດໃຕ້, ແລະໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ, ແລະໄປທາງແຜ່ນດິນອັນງົດງາມ. ແລະມັນໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນຈົນເຖິງກອງທັບແຫ່ງຜ້າສະຫວັນ; ແລະມັນໄດ້ຍິນບາງສ່ວນຂອງກອງທັບ ແລະຂອງດວງດາວລົງສູ່ພື້ນດິນ, ແລະຢຽບຍາພວກເຂົາ. ແທ້ຈິງ, ມັນໄດ້ຍົກຕົນຂຶ້ນແມ່ນແຕ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້ານາຍແຫ່ງກອງທັບນັ້ນ, ແລະໂດຍມັນ ການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນໄດ້ຖືກຍຶດໄປ, ແລະສະຖານທີ່ແຫ່ງສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ຖືກໂຄ່ນລົງ. ແລະໄດ້ມີກອງທັບອັນໜຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ມັນຕໍ່ການການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນເນື່ອງຈາກການລ່ວງລະເມີດ, ແລະມັນໄດ້ຍິນຄວາມຈິງລົງສູ່ພື້ນດິນ; ແລະມັນໄດ້ກະທຳ, ແລະຈະເລີນຂຶ້ນ. ດານເຢຊູ 8:9–12.

ພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງລະອຽດຍິ່ງຂຶ້ນໃນບົດຄວາມອື່ນ, ແຕ່ໃນຂັ້ນຕົ້ນເອັດ, ອຳນາດທີ່ຍົກຕົນຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດນັ້ນ ແມ່ນໂຮມນອກຮີດ, ເມື່ອພວກເຂົາພະຍາຍາມຂ້າພຣະອົງຕັ້ງແຕ່ເວລາປະສູດ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ກະທຳສຳເລັດທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ.

ຂໍ້ພຣະຄຳນັ້ນກ່າວວ່າ "ໂດຍລາວ" (ໂຣມນອກຮົດ), "ການຖວາຍເນື່ອງນຶດໄດ້ຖືກເອົາໄປ." ຄຳພາສາເຮັບເຮົາໄດ້ເປັນວ່າ "ຖືກເອົາໄປ" ແມ່ນ "rum," ແລະມັນຫມາຍເຖິງ "ການຍົກຂຶ້ນແລະການຍົກຍ້ອງ." ໂຣມນອກຮົດຈະຍົກຂຶ້ນແລະຍົກຍ້ອງສາສະໜາແຫ່ງຄວາມນອກຮົດ, ແລະໃນປະຫວັດສາດພວກເຂົາກໍໄດ້ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນແທ້. ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ "ໂຣມນອກຮົດ."

ຂໍ້ພຣະຄຳພິຖັດໄປລະບຸວ່າ ໂຣມຂອງພະສັນຕະປາປາ ໄດ້ຮັບ "ກອງທັບ" (ອຳນາດທາງທະຫານ) ອັນເປັນອຳນາດທີ່ຕົກຕ້ານ ຫຼືມີໄວ້ເພື່ອຊະນະ "ການບໍລິການປະຈຳວັນ" (ຄວາມເປັນສາສະໜານອກຮົດ). ສິ່ງນີ້ກໍເປັນຂໍ້ເທັດຈິງທາງປະຫວັດສາດເຊັ່ນດຽວກັນ, ເພາະອຳນາດທາງທະຫານໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໂດຍລະບົບພະສັນຕະປາປາ (ເຖິງແມ່ນວ່າມາຈາກບໍ່ເຄີຍມີກອງທັບຂອງຕົນເອງ) ເພື່ອເອົາຊະນະຂໍ້ຂັດຂວາງທີ່ຖືກວາງໄວ້ຕໍ່ການຂຶ້ນສູ່ອຳນາດຂອງນາງ. ອຳນາດນັ້ນມາຈາກໂຣມນອກຮົດ. ອຳນາດທາງທະຫານທີ່ນາງໄດ້ນຳໃຊ້ນັ້ນ ໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ນາງຜ່ານທາງ "ການລະເມີດ," ເພາະການລະເມີດທີ່ເຮັດໃຫ້ນາງສາມາດຄວບຄຸມກອງທັບຂອງບັນດາກະສັດທີ່ຍຶກນາງຂຶ້ນສູ່ບັນລັງໃນປີ 538, ຄືການລະເມີດແຫ່ງການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄຣິດຈັກແລະລັດ. ກ່ອນອັນໝົດ ໂຣມນອກຮົດຖືກກ່າວເຖິງໃນຂໍ້ທີ່ສືບເອົາ ໂດຍແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ສຶກສາຮູ້ວ່າ ໂຣມນອກຮົດຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ແລະວ່ານາງຈະຍົກຍ້ອງສາສະໜານອກຮົດ.

ຂໍ້ພຣະຄຳຕໍ່ໄປໄດ້ບັນຍາຍເຖິງການລະເມີດຂອງການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄຣິດຈັກແລະລັດ ຊຶ່ງໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ລະບົບສັນຕະປາປາສາມາດເອົາຊະນະແລະຍົກອອກເສຍຊື່ງການຍັບຍັ້ງທີ່ໂຣມນອກຮົດເຄີຍກະທຳຕ່າງໆ. ປະຫວັດສາດຮັບຮອງການນຳໃຊ້ຂອງຂໍ້ພຣະຄຳທັງສອງນັ້ນ. "ສິ່ງທີ່ດຳເນີນຢູ່ເປັນນິດ" ເປັນຕົວແທນບ່ອນໆໃດກໍຍ່າງໜຶ່ງຄື: ໂຣມນອກຮົດ, ອຳນາດທີ່ຕົກຕ້ານພຣະຄຣິດ, ຫຼືສາສະໜານອກຮົດທີ່ຖືກຍົກສູງໂດຍໂຣມນອກຮົດ. ແລ້ວສັນຍາລັກຂອງ "ສິ່ງທີ່ດຳເນີນຢູ່ເປັນນິດ" ກໍຖືກຕິດຕາມດ້ວຍລະບົບສັນຕະປາປາ, ເນື່ອງຈາກມັນຊີ້ອອກເຖິງການລະເມີດຂອງຄຣິດຈັກແລະລັດ ຊຶ່ງແມ່ນສິ່ງທີ່ມີອຳນາດໃຫ້ລະບົບສັນຕະປາປາມີກອງທັບເພື່ອເຮັດວຽກອັນສັກກະປົກຂອງມັນ. ການໃຊ້ຄຳວ່າ "ສິ່ງທີ່ດຳເນີນຢູ່ເປັນນິດ" ເປັນຄັ້ງທີສາມຂອງການເອີ້ນ ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ກະທຳໃຫ້ເກີດຄຳຕອບ ຊຶ່ງເປັນເສົ້າຫຼັກກາງຂອງລັດທີ່ເອີ້ນເວັນຕົກ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງກ່າວຢູ່
ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍລິສຸດອົງນັ້ນທີ່ກ່າວຢູ່ວ່າ, "ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ
ແລະການລະເມີດທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເປົ້ານັ້ນ ຈະຍາວນານເທົ່າໃດ, ຄືເພື່ອຈະມອບທັງສະຖານບໍລິສຸດ
ແລະກອງພົນໃຫ້ຖືກຢຽບຍຳລົງໃຕ້ຕົນ?" ດານເຮນ 8:13

ໃນຂໍ້ພຣະຄຳນີ້ ຄຳຖາມໄດ້ຖືກຖາມຂຶ້ນວ່າ ນິມິດນັ້ນຈະຍາວນານເທົ່າໃດ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນການຖາມຫາຄຳຕອບທີ່ສະແດງເຖິງໄລຍະເວລາ ຫາບໍ່ແມ່ນຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ. ຄຳຖາມນີ້ບໍ່ໄດ້ຖາມວ່າ ນິມິດນັ້ນຈະສຳເລັດລົງໃນວັນທີ່ໃດ ແຕ່ຖາມວ່າ ໄລຍະເວລາຂອງນິມິດນັ້ນແມ່ນເທົ່າໃດ. ຂໍ້ພຣະຄຳນີ້ບໍ່ໄດ້ຖາມວ່າ "ເມື່ອໃດ?" ແຕ່ຖາມວ່າ "ດົນບານໃດ?" ນິມິດນັ້ນກ່ຽວກັບອຳນາດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າຂອງຄວາມນອກຮົດ, ຊຶ່ງຖືກແທນດ້ວຍ "ການປະຈຳ," ແລະລະບົບສັນຕະປາປາ ດັ່ງທີ່ຖືກແທນໂດຍການລ່ວງລະເມີດຂອງສັນຕະປາປາ ຊຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດເມື່ອນາງໄດ້ກະທຳການຜິດປະເພນີກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ. ອຳນາດສອງປະການແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້ານັ້ນ ຄືຄວາມນອກຮົດຕາມດ້ວຍລະບົບສັນຕະປາປາ ຈະຢຽບຍຳສະຖານບໍລິສຸດ ແລະພົນໄຟ້ ເປັນໄລຍະເວລາ "ເຈັດວາລະ."

ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງຕະຫຼົກວ່າ ການຢຽບຍຳສະຖານນະມັດສະການຕາມຕົວອັກສອນ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນສະໄໝຂອງບາບໂລນ

ແລະສືບຕໍ່ໄປຈົນເຖິງການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມໂດຍໂຣມນອກສາສະໜາໃນ ຄ.ສ. 70
ໄດ້ຖືກກະທຳໂດຍອຳນາດນອກສາສະໜາຫຼາຍອຳນາດ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຂອງປະຫວັດການນັ້ນຈົນເຖິງທ້າຍ. ດັ່ງນັ້ນ
ນອກສາສະໜາຕາມຕົວອັກສອນໃນຮູບພະຫຸພົດ
ຈຶ່ງເປັນຜ່າຍທຶຍຽບຍ່າສະຖານນະມັດສະການຕາມຕົວອັກສອນ ແລະກອງທັບຕາມຕົວອັກສອນ
(ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ). ແຕ່ໂຣມຜ່າຍຈົດວິນຍານເປັນຜ່າຍທຶຍຽບຍ່າເຢຣູຊາເລັມຜ່າຍຈົດວິນຍານ
ແລະອີສະຣາເອນຜ່າຍຈົດວິນຍານ.

ແຕ່ວ່າເດີນຊົນນອກທຶຍຽບຍ່າພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງລະເວັ້ນໄວ້ ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ;
ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ:
ແລະພວກເຂົາຈະຢຽບຍ່ານະຄອນບໍລິສຸດເປັນເວລາສີ່ສິບສອງເດືອນ.
ແລະເຮົາຈະປະທານອຳນາດແກ່ພະຍານສອງຄົນຂອງເຮົາ,
ແລະພວກເຂົາຈະພະຍາກອນເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າກະສອບ. ພຣະນິມິດ
11:2, 3.

ໃຢຣັນ ຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ ເປັນຜູ້ພະຍາກອນແຫ່ງການເຊືອມຕໍ່
ຜູ້ຊົງໄດ້ຊັບອກການປ່ຽນແປງແຫ່ງຍຸກການປະທານ ຈາກສະຖານບໍລິສຸດຜ່າຍໂລກ
ໄປສູ່ສະຖານບໍລິສຸດຜ່າຍສະຫວັນ ໂດຍທຶທ່ານບໍ່ໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມບໍລິບູນແຫ່ງພາລະກິດຂອງຕົນ. ໂປໂລ
ເປັນຜູ້ພະຍາກອນແຫ່ງການເຊືອມຕໍ່ ຜູ້ຊົງໄດ້ຊັບອກການປ່ຽນແປງແຫ່ງຍຸກການປະທານ
ຈາກອິດສະຣາເອນຕາມຕົວອັກສອນ (the host) ໄປສູ່ອິດສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານ.
ເຢຣູຊາເລັມທຶຖືກຍ່າຍື່ງເປັນເວລາສີ່ສິບສອງເດືອນນັ້ນ ແມ່ນເຢຣູຊາເລັມຜ່າຍວິນຍານ.

“ໄລຍະເວລາທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນທຶນ—ສີ່ສິບສອງເດືອນ,” ແລະ
‘ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ’—ເປັນໄລຍະເວລາດຽວກັນ,
ລ້ວນແຕ່ເປັນຕົວແທນຂອງເວລາທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງທົນທຸກຕໍ່ການກົດຂີ່ຈາກໂຣມ.
1260 ປີແຫ່ງອຳນາດສູງສຸດຂອງສັນຕະປາປາໄດ້ລົ້ມຕົ້ນໃນ ຄ.ສ. 538 ແລະດັ່ງນັ້ນຈະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ
1798. ໃນເວລານັ້ນ ກອງທັບຝຣັ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນໂຣມ ແລະຈັບສັນຕະປາປາເປັນນັກໂທດ,
ແລະທ່ານໄດ້ເສຍຊີວິດໃນການຖືກເລະເທດ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຕໍ່ມາໃນໄມໂດນໄດ້ມີການເລືອກສັນຕະປາປາອົງໃໝ່,
ແຕ່ລະບົບລຳດັບຊັ້ນຂອງສັນຕະປາປາກໍ່ບໍ່ເຄີຍສາມາດໃຊ້ອຳນາດທິຕົນເຄີຍມີມາກ່ອນນັ້ນໄດ້ອີກເລີຍ.”
The Great Controversy, 266.

ໂປໂລໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນການປ່ຽນຜ່ານທີ່ໄດ້ກົດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ
ເຢຣູຊາເລັມຜ່າຍວິນຍານຊົງ “ຢູ່ເບື້ອງເທິງ”
ໄດ້ກ້າຍເປັນນະຄອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເພື່ອປະດິດພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄວ້,
ແລະເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນກໍ່ໄດ້ຍຸດທິຈະເປັນເຢຣູຊາເລັມໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ.

ເພາະວ່າຮາການຄືພູຊົນາຍໃນດິນແດນອາຣາເບຍ, ແລະສອດຄ້ອງກັບເຢຣູຊາເລັມທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ,
ຊົງຕົກຢູ່ໃນຄວາມເປັນທາດພ້ອມກັບລູກທັງຫຼາຍຂອງນາງ.
ແຕ່ເຢຣູຊາເລັມທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງນັ້ນເປັນອິດສະລະ, ຊົງເປັນແມ່ຂອງພວກເຮົາທັງປວງ. ຄາລາເຕຍ 4:25, 26.

ຄວາມຈົນເປັນສົ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ແລະການນຳໃຊ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກ
ສອນຢ່າງຜິດພາດເປັນສັນຍາລັກຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ
ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຫລອກລວງທີ່ພວກເຊືອຕິດໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອບ່ອນທຳລາຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ສັນຕະປາປາແຫ່ງໂຣມແມ່ນບໍ່ລະບົກ.
ຄຳສອນອັນເປັນເທັດນັ້ນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເຊື່ອພາຍໃນພວກໂບຣແຕສຕັນທີ່ເສຍຫາຍ ອັນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາ

ຂ້າໜ້ນໄປມອງຊາດອີສຣາເອນຍົວສະໄໝໃໝ່ຢ່າງຜິດພາດວ່າເປັນສັນຍາລັກຂອງຄຳພະຍາກອນ. ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນໄດ້ຢຸດເຊົາການເປັນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຂອງພຣະເຈົ້ານັບແຕ່ເວລາແຫ່ງໄມ້ກ້າງແຂນ

“ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມບໍ່ເປັນສະຖານທີ່ສັກສິດອີກຕໍ່ໄປ. ຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອນະຄອນນັ້ນ ເນື່ອງຈາກການປະຕິເສດແລະການຕັ້ງພຣະຄຣິດໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ. ຮອຍດ່າງມັດແຫ່ງຄວາມຜິດຕິດຢູ່ເທິງນະຄອນນັ້ນ, ແລະມັນຈະບໍ່ເປັນສະຖານທີ່ສັກສິດອີກເລີຍ ຈົນກວ່າມັນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍໄຟຊຳລະອັນບໍລິສຸດຈາກສະຫວັນ. ໃນເວລາທີ່ໄລກນຊື່ງຖືກຄຳສາບແຊ່ງເພາະບາບ ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຈາກມົນທົນແຫ່ງບາບທຸກຢ່າງແລ້ວ, ພຣະຄຣິດຈະຊົງຢືນຢູ່ເທິງພູມະກອນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. ເມື່ອພຣະບາດຂອງພຣະອົງສຳພັດຢູ່ເທິງພູນັ້ນ, ພູນັ້ນຈະແຕກອອກເປັນສອງສ່ວນ ແລະກາຍເປັນທົ່ງພຽງໃຫຍ່, ທີ່ຖືກຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າ.” Review and Herald, July 30, 1901.

ຄວາມສຳຄັນຂອງການຈຳແນກລະຫວ່າງເຢຣູຊາເລັມຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ເຢຣູຊາເລັມຜ່າຍວິນຍານ ຈະຖືກກ່າວເຖິງເມື່ອເຮົາພິຈາລະນາຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະຄຣິດກ່ຽວກັບອະະສານຂອງໂລກ. ຄັ້ງທີສີ່ທິດານໂອນລະບຸເຖິງ “ການປະຈຳວັນ” ຢູ່ໃນບົດທີສິບເອັດ.

ແລະກອງກຳລັງຈະຢືນຢູ່ຜ່າຍຂອງລາວ, ແລະພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ສະຖານບໍລິສຸດແຫ່ງກຳລັງເປັນມົນທົນ, ແລະຈະຍົກເລີກເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ, ແລະພວກເຂົາຈະຕັ້ງສົງໄສກ່ຽວກັບຄຳຊົງຄວາມຮ້າງເປົ່າ. ດານໂອນ 11:31.

ຂໍພຣະຄຳພີນຶກກຳລັງຊື່ໃຫ້ເຫັນພາລະກົດຂອງໂຣມນອກຣິດໃນການຍົກສັນຕະປາບາຂຶ້ນສູ່ບັນລັງຂອງແຜ່ນດິນໂລກໃນປີ 538. “ແຂນ” ເປັນຕົວແທນຂອງກຳລັງທາງທະຫານຂອງໂຣມນອກຣິດ ຊຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນປົກປ້ອງສັນຕະປາບາ ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ໂກລວິສ ກະສັດແຫ່ງຊາວແຟຣງ ໃນປີ 496. ກະສັດຢູໂຣບູຊາຍອົງໄດ້ຮ່ວມດຳເນີນການເພື່ອການສະຖາປະນາສັນຕະປາບາຕ່ຳຈາກໂກລວິສ, ແຕ່ຂໍພຣະຄຳພີນຶກກຳລັງຊື່ລະບຸສື່ປະການທີ່ກະສັດຢູໂຣບູຊາຍນັ້ນ (ແຂນ) ໄດ້ເຮັດເພື່ອສັນຕະປາບາ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງລະເມີດໂດຍການສ້າງພັນທະມິດລະຫວ່າງຄຣິດຕະຈັກກັບລັດ ກັບຍັງແພດແຫ່ງເມືອງໄທເຣ.

ເມື່ອພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນສະໜັບສະໜູນລະບົບສັນຕະປາບາ, ພວກເຂົາໄດ້ “ເຮັດໃຫ້ເປື້ອນ” ຫຼືທຳລາຍນະຄອນໂຣມ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງກຳລັງອຳນາດຂອງທັງໂຣມນອກສາສະໜາ ແລະ ໂຣມໃຕ້ອຳນາດສັນຕະປາບາ. ການເຮັດໃຫ້ເປື້ອນຕາມຂໍພຣະຄຳພີນຶກໄດ້ຖືກດຳເນີນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກຕະຫຼອດຫຼາຍປີ, ເມື່ອນະຄອນໂຣມຖືກນຳເຂົ້າສູ່ການໂຈມຕີທາງທະຫານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູໂຣບູຊາຍນັ້ນ (ແຂນ), ຈະ “ເອົາອອກໄປດ້ວຍກັນກັບຂອງປະຈຳ.” ຄຳພາສາເຮັບເຮໂທດີເບວຳ “ເອົາອອກໄປ” ໃນຂັ້ນນີ້ບໍ່ແມ່ນ “rum” ດັ່ງທີ່ເປັນໃນບົດທີແປດ. ໃນຂັ້ນນີ້, ຄຳທີ່ເປັນວ່າ “ເອົາອອກໄປ” ແມ່ນ “sur,” ແລະມັນຫມາຍເຖິງການຍົກອອກ ຫຼື ການກຳຈັດອອກ. ແຂນຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູໂຣບູຊາຍຈະກຳຈັດການຕ່ຳຖ້ານຂອງຄວາມນອກສາສະໜາຕ່ຳການ ຜົງດຂຶ້ນຂອງລະບົບສັນຕະປາບາໃນປີ 508. ຈາກນັ້ນໃນປີ 538, ແຂນເຫຼົ່ານັ້ນຈະສະຖາປະນາລະບົບສັນຕະປາບາໃຫ້ຂຶ້ນນັ່ງເທິງບັນລັງແຫ່ງໂລກ. ແລ້ວໃນສະພາອອກເລອັງ (Counsel of Orleans), ໃນປີດຽວກັນນັ້ນ, ລະບົບສັນຕະປາບາໄດ້ນຳກົດໝາຍວັນອາທິດມາບັງຄັບໃຊ້.

ວັນອາທິດໃນຖານະເປັນວັນແຫ່ງການນະມັດສະການ ແມ່ນສົງເທີດິດສະເຕີໄອທ໌ເອີ້ນວ່າ ສະບາໂຕແຫ່ງ “ຮູບເຄົາລົບ”, ແລະການບູຊາຮູບເຄົາລົບກໍແມ່ນຄຳນິຍາມຕາມພຣະຄຳພີສົມບູນຂອງຄຳວ່າ “ສົງເທີໜ້າກຽດຊັງ”. ໃນປີ 538 ແຂນກຳລັງຂອງໂຣມນອກສາສະໜາໄດ້ຕັ້ງສົງເທີໜ້າກຽດຊັງອັນນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເປົ່າ.

"ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຍົກຍ້ອງແລະນະມັດສະການວັນສະບາໂຕອັນເປັນຮູບເຄົາລົບ, ຊຶ່ງເປັນວັນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອວຍພອນ, ກໍກຳລັງຊ່ວຍເຫຼືອມານຮ້າຍແລະທູດສະຫວັນຂອງມັນ ດ້ວຍກຳລັງທັງປວງແຫ່ງຄວາມສາມາດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້, ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ບັດເບືອນໄປໃຊ້ໃນທາງທີ່ຜິດ. ໂດຍຖືກດຶງໃຈໂດຍວິນຍານອັນອັນໜຶ່ງ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຈຳແນກຂອງເຂົາມີດັບອດ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ອາດເຫັນໄດ້ວ່າ ການຍົກຍ້ອງວັນອາທິດນັ້ນເປັນສະຖາບັນຂອງຄຣິດຕະຈັກກາໂຕລິກໂດຍສົມເຊື່ອງ." Selected Messages, book 3, 423.

ຄຳພະຍາກອນແລະປະຫວັດສາດສະໜັບສະໜູນການນຳໃຊ້ທີ່ພວກເຮົາຫາກໄດ້ລະບຸໄວ້ສຳລັບຂໍ້ສ້າງສາມສົບເອັດ. ເມື່ອພວກເຮົາກ່າວວ່າຄຳພະຍາກອນສະໜັບສະໜູນການນຳໃຊ້ນີ້ ພວກເຮົາໝາຍເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ຍັງມີຄຳພະຍາກອນອື່ນໆອີກທີ່ກ່າວເຖິງຂໍ້ເທັດຈິງດຽວກັນເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍຍັງບໍ່ນຳເຂົ້າມາສູ່ການພິຈາລະນາໃນເວລານີ້. ຄັ້ງທີຫ້າ ແລະເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ທີ່ດ້ານເຢຍຣົມໃຊ້ຄຳວ່າ "ສິ່ງທີ່ດຳເນີນຢູ່ເປັນນິດ," ພົບໄດ້ໃນບົດທີ່ສິບສອງ.

ແລະນັບແຕ່ເວລາທີ່ການຖອນຍຸບຊາປະຈຳວັນຖືກຍົກເລີກໄປ ແລະສົ່ງໜ້າຊົງກະທຳໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເບົາຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ ຈະມີເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບວັນ. ຜູ້ໃດທີ່ອົດທົນຄອຍຖ້າ ແລະໄປເຖິງໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າວັນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ. ດານເຢຍຣົມ 12:11, 12.

ຄຳພະຍາກອນແລະປະຫວັດສາດຍືນຍົນວ່າ ໃນປີ 508 ການຕັດຕົ້ນຕໍການຜຸດຂຶ້ນຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາໂດຍພົນຖານໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ເມື່ອປະສັກທາງພູມສາດອັນສຸດທ້າຍໃນສາມປະການ (ພວກ Goths) ໄດ້ຖືກຖອນຮາກຂຶ້ນດັ່ງທີ່ພຣະທຳດານເຢຍຣົມໄດ້ລະບຸໄວ້.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງເຂົ້າໜົມ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງແມ່, ມີເຂົ້າໜົມອ້ອມອ້ອນໜຶ່ງອອກຂຶ້ນມາທຳມະກາງພວກມັນ; ແລະ ຕຳໜ້າມັນນັ້ນ ມີສາມເຂົ້າໃນພວກເຂົາທີ່ອົດຖືກຖອນອອກໄປພ້ອມທັງຮາກ: ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງແມ່, ໃນເຂົ້າໜົມມີຕາແໝອນຕາຂອງມະນຸດ, ແລະ ມີປາກທີ່ໄວ້ຖ້ອຍຄຳໃຫຍ່ໂຕ. ດານເຢຍຣົມ 7:8.

ການຖອນເຂົ້າສາມອັນນັ້ນອອກ ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຕາຕະລາງອັນສັກສິດສອງອັນ; ແລະເມື່ອປະສັກທາງພູມສາດອັນທີ່ສາມໃນຈຳນວນສາມອັນນັ້ນ ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກນະຄອນໂຮມ ໃນປີ 508, ການຕັດຕົ້ນຕໍການຜຸດຂຶ້ນຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາກໍໄດ້ຖືກຍົກອອກໄປ. ການສະຖາປະນາທີ່ກ່າວເຖິງໃນຂໍ້ທີ່ສິບເອັດ ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງສາມສິບປີລະຫວ່າງ 508 ແລະ 538. ນັ້ນຊື່ປອກເຖິງສາມສິບປີທີ່ການຕຽມການເພື່ອສະຖາປະນາມະນຸດແຫ່ງບາບໄວ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ສຳເລັດລົງ.

ຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ "taken away" ກໍແມ່ນ "sur" ເຊັ່ນກັນ, ຊຶ່ງໝາຍເຖິງການຍົກອອກ ຫຼື ນຳອອກ, ແລະໃນປີ 508 ການຕັດຕົ້ນການຜຸດຂຶ້ນຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາໄດ້ຖືກຍົກອອກໄປ (taken away). ຈາກວັນທີ່ນັ້ນ, ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບປີ ນຳທ່ານໄປເຖິງປີ 1798, ແລະເຖິງບາດແຜຮ້າຍແຮງຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາ. ໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າວັນ ນຳທ່ານໄປເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ແລະເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ໃນຕອນທ້າຍສຸດຂອງປີ 1843. ຂໍ້ພຣະຄຳນີ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາເຖິງພຣະພອນແກ່ຜູ້ທີ່ "cometh" ເຖິງປີ 1843. ຄຳວ່າ "cometh" ໝາຍເຖິງການແຕະຕ້ອງ. ມີທຳອິດຂອງປີ 1844 ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ແຕ່ມີສຸດທ້າຍຂອງປີ 1843 ແຕະຕ້ອງຊ່ວງຂະນະທຳອິດຂອງປີ 1844. ມີສຸດທ້າຍຂອງປີໜຶ່ງ ແຕະຕ້ອງມີທຳອິດຂອງປີທີ່ຕາມມາ. ພຣະພອນທີ່ຜູກພັນກັບວັນທີ່ນັ້ນ

ໄດ້ຖືກຄຳຈຸນໄວ້ໂດຍປະຫວັດສາດແລະຄຳພະຍາກອນ.

ເຮົາຈະສືບຕໍ່ການພິຈາລະນາເຖິງຄວາມໝາຍສຳຄັນຂອງ “the daily” ໃນຖານະເປັນຄວາມຈິງພື້ນຖານ ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ຂ່າວສານທັງໝົດທີ່ໄດ້ຖືກປະທານໃນຊ່ວງປີ 1840–1844

ຈະຕ້ອງຖືກປະກາດດ້ວຍພະລັງອັນເຂັ້ມແຂງໃນເວລານີ້, ເພາະວ່າມີຫຼາຍຄົນໄດ້ສູນເສຍທິດທາງຂອງຕົນ. ຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງຖືກນຳໄປປະກາດແກ່ຄຣິສຕະຈັກທັງປວງ.”

“ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ຕາຂອງພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ ເພາະວ່າມັນໄດ້ເຫັນ;

ແລະຫຼືຂອງພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ ເພາະວ່າມັນໄດ້ຍິນ. ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ພະຍາກອນແລະຄົນຊອບທຳຫຼາຍຄົນໄດ້ບ້າດຖະໜາຢາກເຫັນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຫັນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນ; ແລະຢາກໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ’ [Matthew 13:16, 17].

ຕາທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຖືກເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ກໍເປັນສຸກ.”

“ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແລ້ວ. ແລະບ່ອນມີການຊັກຊ້າໃນການປະກາດຂ່າວສານນັ້ນຊ້ຳອີກ, ເພາະວ່າໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຍຸກສະໄໝກຳລັງສຳເລັດຕາມ;

ພາລະກົດສຸດທ້າຍຈຳເປັນຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ພາລະກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະຖືກກະທຳໃນເວລາອັນສິ້ນ.

ອີກບ່ອນ ຂ່າວສານໜຶ່ງຈະຖືກປະກາດຕາມການກຳນົດຂອງພຣະເຈົ້າ

ຊຶ່ງຈະຂະຫຍາຍຕົວກາຍເປັນສຽງຮ້ອງອັນດັງກ້ອງ. ແລ້ວດານເຮົາຈະຍິນຢູ່ໃນສ່ວນແບ່ງຂອງຕົນ,

ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນຂອງທ່ານ.” Manuscript Releases, volume 21, 437.